

« — Мислихъ, че да, защото се смѣше, смѣше се като лудъ. Направи едно кълбо отъ това писмо, хвърли го на горѣ; и като го помолихъ да не забрави да го махне, съдра го завчяеъ.

« — Твърдѣ добръ! »

И подадохъ чашата на Тремерело, като му рекохъ, какъ видѣхъ добръ, че кафето бѣше сварено отъ госпожица Бетина.

« Лошо ли бѣше? »

« — Гнуснаво.

« — А пакъ туй сжмъ азъ дѣто го направихъ, и ви увѣрявамъ, че го направихъ твърдѣ силно, и нѣма никакъ гѣсто.

« — Може устата ми да сж лоши. »

Расхождахъ се прѣзъ цѣлата сутрина съеъ гнѣвъ. Какъвъ човѣкъ е този Юлиенъ? Защо да зема писмото ми за шега? Защо да се подиграва съеъ него, да го направи на кълбо, и да играе съеъ него? Защо да не пише бари единъ редъ отговоръ? Сичкитѣ безвѣрници сж тѣй направени. Като осѣщатъ слабостта на миѣнната си, ако нѣкой се готви да ги опровергае, тѣ не слушаютъ; смѣятъ се, или се правятъ високоумни, и отъ туй не рачятъ да непитуватъ. Безумнитѣ! И отъ кога има философия безъ непитване, безъ важность? Ако е истина, че Демократъ се смѣше сѣкоги, той не бѣше друго освѣнъ едно подиграло! — Нѣ добръ ми сторихъ. Защо да прѣдприемамъ тая кореспондция. Съгласявамъ, че можяхъ да си въобразявамъ за единъ чяеъ, нѣ като видѣхъ, че тоя човѣкъ ставаше безераменъ, не бѣхъ ли лудъ да продълзявамъ?